

25. 10. 2004

ID: 28665

Trestný čin neodvedení pojistného na sociální zabezpečení

Jestliže hospodářská situace zaměstnavatele může napomoci objasnit úmysl obviněného a tím i rozsah jím spáchané trestné činnosti, jakož i materiální stránku trestného činu, nelze dospět k závěru, že objasnění této skutkové okolnosti je výlučně věcí obhajoby obviněných a nikoli státního zástupce. Ani zjištění, že plátce měl potřebné finanční prostředky k dispozici, tj. že příslušné částky ze mzdy svým zaměstnancům z jejich hrubých mezd skutečně srazil a neodvedl je oprávněným institucím, ještě nestačí k závěru, že pachatel naplnil znaky trestného činu podle § 147 odst. 1 tr. zák., neboť úmysl pachatele musí směřovat k tomu, že svou zákonnou povinnost odvést provedené srážky neuskuteční vůbec a nestačí tedy zjištění, že srážky neodvedl v době, kdy je odvést měl.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 57/2003, ze dne 8.7.2003)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněných V. Č. a Ing. L. V., proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 2. 2003, sp. zn. 10 To 37/2003, v trestní věci Okresního soudu v Jičíně sp. zn. 2 T 224/2002, a rozhodl podle § 268 odst. 2 tr. ř. tak, že usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 2. 2003, sp. zn. 10 To 37/2003, byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 písm. a), b) a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení, které mu předcházelo, též v ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. ve prospěch obviněných V. Č. a Ing. L. V.

Z odůvodnění :

Dne 5. 12. 2002 byla u Okresního soudu v Jičíně podána obžaloba státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Jičíně ze dne 4. 12. 2002, sp. zn. Zt 524/2002, na obviněné V. Č. a Ing. L. V. pro skutek spočívající v tom, že jako jednatelé společnosti F., spol. s r. o. se sídlem V. V., okres J., nehradili z vlastního rozhodnutí částky stržené zaměstnancům uvedené firmy pro Finanční úřad v J., Okresní správu sociálního zabezpečení v J. a V. z. p. ČR, O. p. v J., přičemž konkrétně svým zaměstnancům strhli a neodvedli za období nejméně od listopadu 1999 do října 2002 daň Finančnímu úřadu v J. v celkové výši nejméně 454 441,- Kč, za období nejméně od srpna 1999 do října 2002 pojistné na sociální zabezpečení Okresní správě sociálního zabezpečení v J. v celkové výši nejméně 277 826,- Kč, za období nejméně od května 1999 do října 2002 pojistné na zdravotní pojištění V. z. p. - O. p. v J. v celkové výši nejméně 305 218,- Kč, čímž v úhrnu za zmíněné období strhli zaměstnancům své firmy a neodvedli finanční prostředky v celkové výši 1 037 485,- Kč, tedy společným jednáním jako plátcí ve větším rozsahu nesplnili svoji zákonnou povinnost za poplatníka odvést daň, pojistné na sociální zabezpečení nebo zdravotní pojištění nebo příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, čímž měli spáchat jako spolupachatelé podle § 9 odst. 2 tr. zák. trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák.

Okresní soud v Jičíně usnesením ze dne 16. 12. 2002, sp. zn. 2 T 224/2002, podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř. za použití § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. vrátil věc státnímu zástupci k došetření. Proti tomuto usnesení podala státní zástupkyně stížnost. Krajský soud v Hradci Králové pak tuto stížnost v neveřejném zasedání usnesením ze dne 4. 2. 2003, sp. zn. 10 To 37/2003, podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodnou zamítl.

Podle § 266 odst. 1 tr. ř. podal ministr spravedlnosti k Nejvyššímu soudu stížnost pro porušení zákona proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 2. 2003, sp. zn. 10 To 37/2003, ve prospěch obviněných V. Č. a Ing. L. V.

Ministr spravedlnosti v této stížnosti uvedl, že ze skutkových zjištění vyplývajících z trestního spisu měl samosoudce Okresního soudu v Jičíně dostatek podkladů k tomu, aby mohl o obžalobě rozhodnout. Některé požadavky okresního soudu na doplnění dokazování jsou podle jeho názoru pro posouzení trestní odpovědnosti obviněných z právního hlediska irelevantní. Požadavek na došetření je pak v rozporu s ustanovením § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř., které v novelizovaném znění klade důraz na rychlost řízení.

V podrobnostech svého podání stěžovatel poukázal, že závažnými vadami přípravného řízení ve smyslu ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. se rozumí vady, které samy o sobě nebo ve spojení s dalšími nedostatky závažným způsobem zpochybňují zákonnost přípravného řízení a jeho výsledků nebo které mají za následek, že k některým úkonům přípravného řízení nelze přihlížet jako k důkazu z důvodu jeho absolutní neúčinnosti. Dále pak zdůraznil, že takové závažné vady přípravného řízení jsou důvodem k vrácení věci státnímu zástupci k došetření podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. jenom tehdy, pokud jejich náprava v řízení před soudem, např. novým provedením důkazu, není možná. Takový důvod podle ministra spravedlnosti nebyl ve shora uvedeném řízení naplněn.

Podle stěžovatele zákon již nepožaduje, aby soudu byly předkládány věci, jež byly v přípravném řízení zcela objasněny ze všech hledisek formálně procesními postupy a aby v nich byl opatřen spolehlivý podklad pro rozhodnutí v hlavním líčení. Věc je pro řízení před soudem pokládána za dostatečně objasněnou zpravidla tehdy, jestliže výsledky přípravného řízení prokazují skutečnosti, jež naplňují znaky trestného činu uvedeného v obžalobě, byly-li objasněny okolnosti týkající se stupně nebezpečnosti trestného činu pro společnost a poměrů obviněného, byla-li prověřena jeho obhajoba, zjištěny okolnosti rozhodné pro stanovení druhu a výměry trestu či ochranného opatření a případného nároku poškozeného na náhradu škody. I v této souvislosti stěžovatel zdůraznil, že nedostatky přípravného řízení při objasnění základních skutkových okolností jsou důvodem k vrácení věci státnímu zástupci k došetření podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. jenom tehdy, pokud by bylo v řízení před soudem takové došetření spojeno v porovnání s možnostmi opatřit takový důkaz v přípravném řízení s výraznými obtížemi nebo by zřejmě bylo na újmu rychlosti řízení.

Stěžovatel dále poukázal na konkrétní okolnosti případu a konstatoval, že z obsahu spisového materiálu je zřejmé a

obvinění to nepopírají, že se dopustili jednání, které jim obžaloba klade za vinu. Trestnost neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák. je podmíněna skutečností, že plátce - zaměstnavatel měl k dispozici potřebné finanční prostředky, tj. že příslušné částky ze mzdy svým zaměstnancům z jejich hrubých mezd skutečně srazil a v rozporu se zákonem je neodvedl oprávněným příjemcům, ale použil je k jiným účelům. Tato skutečnost byla podle něho v trestním řízení spolehlivě prokázána. Státní zástupce není povinen v přípravném řízení zjišťovat, jaká byla hospodářská situace společnosti obviněných, zda měli v úmyslu uvedené platby odvést později či je nehodlali odvést vůbec. To už je podle názoru stěžovatele věcí obhajoby obviněných. V projednávané věci lze již nyní ze shromážděných důkazů získat dostatečný obraz o hospodářské situaci společnosti a formě hospodaření obviněných, přičemž o hospodářském stavu společnosti vypovídají také výpisy z účtů. Pokud soud ke zjištění, zda obvinění zažalovaným jednáním naplnili po všech stránkách zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 147 tr. zák., shledal potřebným objasnit věc příbráním znalce z oboru ekonomiky a účetnictví, měl tak učinit sám.

V závěru podané stížnosti pro porušení zákona proto ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 2. 2003, sp. zn. 10 To 37/2003, byl v neprospěch obviněných Č. a Ing. V. porušen zákon v ustanoveních § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení předcházejícím v ustanovení § 2 odst. 4 tr. ř. a § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. Dále navrhl, aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. Nejvyšší soud napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející a dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

Podle § 147 odst. 1 písm. a), b) tr. ř. při rozhodování o stížnosti přezkoumá nadřízený orgán správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a řízení předcházející napadenému usnesení.

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. nadřízený orgán zamítne stížnost, není-li důvodná.

Podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. po předběžném projednání obžaloby soud vrátí věc státnímu zástupci k došetření, je-li toho třeba k odstranění závažných procesních vad přípravného řízení, které nelze napravit v řízení před soudem, nebo k objasnění základních skutkových okolností, bez kterých není možné v hlavním líčení ve věci rozhodnout, a v řízení před soudem by takové došetření bylo v porovnání s možnostmi opatřit takový důkaz v přípravném řízení spojeno s výraznými obtížemi nebo by zřejmě bylo na újmu rychlosti řízení.

Z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně Nejvyšší soud zjistil, že tento soud spatřoval nedostatky přípravného řízení a podané obžaloby zejména v absenci znaleckého posudku z oboru ekonomiky a účetnictví, který by měl zjistit,

zda měli obvinění v jednotlivých měsících takové prostředky, aby mohli uvedené dávky skutečně uhradit. Z účetních dokladů na č. l. 154 - 197 spisu, na které odkazuje obžaloba, takový závěr podle něj učinit nelze, neboť se jedná o posouzení odborné otázky z oblasti ekonomiky, k jejímuž kvalifikovanému posouzení je třeba znalce. Teprve po opatření tohoto důkazního prostředku bude možno podle nalézacího soudu rozhodnout, zda lze obviněné postavit před soud pro trestný čin podle § 147 tr. zák. nebo zvážit, zda nedošlo k naplnění zákonných znaků skutkových podstat jiných trestných činů, např. zvýhodňování věřitele podle § 256a tr. zák.

Podle názoru uplatněného ve stížnosti okresní státní zástupkyně proti shora uvedenému rozhodnutí nelze s rozhodnutím soudu prvního stupně souhlasit, neboť trestná činnost obviněných je dostatečným způsobem v dosud opatřeném důkazním materiálu doložena. Výsledky přípravného řízení pak prokazují skutečnosti, jež naplňují všechny znaky trestného činu uvedeného v obžalobě včetně stupně společenské nebezpečnosti a poměrů obviněných. Byla prověřena i obhajoba a okolnosti rozhodné pro uložení případného trestu a nároku poškozených na náhradu škody. I hospodářská situace firmy je pak podle názoru státní zástupkyně dostatečným způsobem doložena účetními doklady, z nichž je zřejmé, že firma disponovala v předmětném období dostatečným množstvím finančních prostředků k tomu, aby mohly být její závazky vůči příslušným institucím hrazeny. Pokud soud tyto doklady nepovažuje za dostačující a žádá příbrání znalce s příslušnou specializací, může tak zajisté učinit sám, neboť opatření takového důkazu před soudem není spojeno s výraznými obtížemi a opatření takového důkazu v přípravném řízení by bylo na újmu rychlosti řízení.

Krajský soud v Hradci Králové se ztotožnil s názorem soudu prvního stupně a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v daném případě je ze shromážděných důkazů zřejmé, že společnost měla k dispozici podstatně více finančních prostředků než odpovídalo pouze čistým mzdám zaměstnanců. Obvinění jako jednatelé byli odpovědni za to, jak bylo naloženo s tou částí hrubých mezd zaměstnanců, která jim byla sražena a která fakticky byla ve společnosti k dispozici. Znaleckým posudkem ale bude nutno objasnit otázku, v jaké výši v jednotlivých obdobích tyto prostředky byly k dispozici a zda odpovídají celým hrubým mzdám zaměstnanců. Trestnost jednání spočívajícího v neodvedení uvedených dávek je totiž podmíněna zjištěním, že zaměstnavatel měl k dispozici potřebné finanční prostředky a tedy, že příslušné částky ze mzdy svým zaměstnancům z jejich hrubých mezd skutečně srazil a v rozporu se zákonem je neodvedl oprávněným příjemcům, ale použil je k jiným účelům. Právě tuto skutečnost je třeba v trestním řízení prokazovat a dále je třeba k těmto otázkám blíže dovyslechnout oba obviněné a případně ověřit i další důkazy. K významu požadovaného znaleckého posudku pak krajský soud podotknul, že náležité prověření hospodářské situace ve firmě obviněných přispěje i ke zjištění úmyslů obviněných a stupně nebezpečnosti jejich jednání pro společnost, a to právě s ohledem na jimi tvrzené hospodářské problémy firmy. Znalecký posudek rovněž ověří i správnost vyčíslení neprovedených odvodů.

Po vyhodnocení důkazního materiálu z přípravného řízení, podané obžaloby a obsahu rozhodnutí obou soudů lze konstatovat, že vrácení této trestní věci státnímu zástupci k došetření nebylo důvodné.

Stěžovateli je třeba dát za pravdu, pokud poukazuje na výklad ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. po novele zákonem č. [265/2001](#) Sb., že nejdůležitějším těžištěm trestního řízení je řízení před soudem, k němuž má přípravné řízení pouze funkci pomocnou a přípravnou. Nelze již totiž jakékoliv vady přípravného řízení považovat za důvod vrácení věci státnímu zástupci k došetření, ale lze takto postupovat jen při zjištění závažných procesních vad nebo k objasnění základních skutkových okolností, k nimž je třeba opatřit důkaz, jenž lze v řízení před soudem opatřit ve srovnání s přípravným řízením s výraznými obtížemi nebo by to bylo zřejmě na újmu rychlosti řízení.

Nejvyšší soud se ztotožnil s názorem soudů obou stupňů ohledně potřeby doplnit dokazování prověřením účetnictví plátce předmětných odvodů znaleckým posudkem z oboru ekonomika – odvětví účetní evidence, který by měl být vzhledem k nutnosti odborných znalostí pravidelně zpracováván již v přípravném řízení. Je tomu tak vzhledem k tomu, že trestní stíhání pro trestný čin podle § 147 tr. zák. je omezeno pouze na tu část jednání, kdy zaměstnavatel měl k dispozici potřebné finanční prostředky, tj. že, zákonné srážky svým zaměstnancům skutečně provedl a neodvedl je příslušným oprávněným příjemcům, což je nutné zjistit nejen z vyčíslení příslušných oprávněných institucí, ale především z příslušných účetních dokladů zaměstnavatele, neboť tyto okolnosti je nutné jako pojmový znak skutkové podstaty trestného činu podle § 147 tr. zák. v trestním řízení spolehlivě prokázat, (viz rovněž rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2000, sp. zn. 4 Tz 63/2000).

Ze závěru znaleckého zkoumání by mělo především vyplynout, zda-li v jednotlivých měsících zkoumaného období zaměstnavatel skutečně vyplatil zaměstnancům celé hrubé mzdy, strhl z nich příslušné částky, jako zálohy na daň z příjmů fyzických osob, platby za zaměstnance na zdravotní pojištění, platby za zaměstnance na sociální pojištění a státní politiku zaměstnanosti, a tyto platby v rozporu s jejich zákonným určením neodvedl příslušným oprávněným institucím a použil je na jiné účely. Podle § 9 zákona č. [589/1992](#) Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti odečte tzv. organizace úhrn zúčtovaných dávek nemocenského pojištění od pojistného, které je povinna odvádět, a rozdíl odvede na účet České správy sociálního zabezpečení. To znamená, že u těchto organizací se pro účely trestního stíhání povinnost odvodu pojistného za zaměstnance snižuje o dávky nemocenského pojištění. Pro úplnost je třeba uvést, že není možné dávky nemocenského pojištění, jejichž výše převyšuje 8% z vyměřovacího základu, (event. i celých 34% vyměřovacího základu), odečítat od povinnosti k odvodu v následujících měsících. Zda bylo takto ohledně dlužného pojistného na sociální zabezpečení ... postupováno nelze ze stávajících důkazních prostředků zjistit.

Jak již bylo v minulosti judikováno, takto získané výsledky ověří i správnost vyčíslení neprovedených odvodů od oprávněných subjektů, tedy finančních úřadů, okresních správ sociálního zabezpečení a dotčených zdravotních pojišťoven. Znalecký posudek by pak měl rovněž přinést odpověď na otázky ohledně hospodářské situace společnosti v jednotlivých měsících kritického období a tedy i odpověď na otázku, zda bylo vůbec reálné, aby platby byly uskutečněny v jiném možném termínu, což může vést k objasnění úmyslu obviněných. Rovněž prokázání důvodů, které mohly vést k předmětnému jednání obviněných, má značný význam pro posouzení materiální stránky trestného činu. I tyto důvody je možno dovozovat z náležitě objasněné hospodářské situace společnosti, (viz též rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2000, sp. zn. 3 Tz 155/2000). Je tedy zpravidla vyloučeno rozhodnout ve věci bez opatření účetních dokladů dokumentujících hospodaření plátce v kritickém období.

Jestliže tedy hospodářská situace zaměstnavatele může napomoci objasnit úmysl obviněných a tím i rozsah jimi spáchané trestné činnosti, jakož i materiální stránku trestného činu, nelze se ztotožnit s názorem stěžovatele, že objasnění této skutkové okolnosti je výlučně věcí obhajoby obviněných a nikoli státního zástupce (viz ust. § 2 odst. 5 tr. ř.). Rovněž pak není možné souhlasit s názorem stěžovatele o tom, že příslušné výpisy z účtů poskytují ucelený obraz o hospodářském stavu společnosti, neboť k tomuto závěru je třeba daleko širšího odborného zkoumání kvalifikovaným znalcem. Ani zjištění, že plátce měl potřebné finanční prostředky k dispozici, tj. že příslušné částky ze mzdy svým zaměstnancům z jejich hrubých mezd skutečně srazil a neodvedl je oprávněným institucím, ještě nestačí k závěru, že pachatel naplnil znaky trestného činu podle § 147 odst. 1 tr. zák., neboť jak bylo již zdůrazněno, tento trestný čin je činem úmyslným. Úmysl pachatele musí směřovat k tomu, že svou zákonnou povinnost odvést provedené srážky neuskuteční vůbec a nestačí tedy zjištění, že srážky neodvedl v době, kdy je odvést měl. To vyplývá

i z formulace použité v ustanovení § 147 odst. 1 tr. zák. „nesplní svoji zákonnou povinnost“. I proto měl být znalecký posudek zpracováván již v přípravném řízení, (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2000, sp. zn. 3 Tz 155/2000).

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že v trestní věci obviněných V. Č. a Ing. L. V. chybí příslušný znalecký posudek. Obvinění ovšem sami doznávají to, že v kritickém období strhávali povinné odvody zaměstnancům, následně je nezasílali na účty oprávněných institucí a takto získané prostředky používali k udržení chodu firmy. To podle příslušných úředních záznamů obsažených ve spise potvrzují i účetní firmy B. P. a P. V. Vzhledem k tomu, že se jednalo o jednání obviněných trvající delší dobu, což oni sami nepopírají, lze zde proto s určitou mírou pravděpodobnosti předpokládat i naplnění subjektivní stránky uvedeného trestného činu alespoň k části posuzovaného jednání obviněných. Problémy s odvody příslušných plateb po delší časové období svými přípisy potvrzují rovněž i oprávněné instituce, a proto nelze za této důkazní situace i při absenci znaleckého posudku konstatovat, že by obvinění byli stavěni před soud v rozporu s ustanovením § 176 tr. ř. bez opory v důkazním materiálu a tedy zcela bezdůvodně.

Jak již bylo uvedeno, je třeba doplnit dokazování vypracováním příslušného znaleckého posudku, o jehož opodstatnění není pochyb. Vzhledem k obsahu již zajištěných důkazních prostředků a okolnosti, že opatření znaleckého posudku soudem není spojeno s výraznými obtížemi a není v zásadě na újmu rychlosti řízení, (neboť doba, než bude znalecký posudek vypracován, je zajisté stejná bez ohledu na to, v jakém stádiu řízení se věc nachází), neměla být v tomto případě věc podle názoru Nejvyššího soudu vrácena zpět do přípravného řízení a mělo o ní být rozhodnuto po příslušném doplnění důkazů již v řízení před soudem. Nic ovšem soudu nebránilo, aby o opatření takového důkazu, jakým je znalecký posudek, požádal státního zástupce v souladu s ustanovením § 180 odst. 2 tr. ř.

Na základě shora uvedeného Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným usnesením Krajského soudu v Hradci Králové byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 písm. a), b) a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení, které mu předcházelo, též v ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř., ale ve prospěch obviněných V. Č. a Ing. L. V. a nikoliv v jejich neprospěch, jak se toho domáhala stížnost pro porušení zákona. Předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, jako soudu stížnostního, mělo ten důsledek, že věc, která se v době jeho rozhodování dosud nacházela ve stádiu řízení před soudem, byla vzhledem k vytýkanému pochybení vrácena, byť nedůvodně, do stádia přípravného řízení, a tím jednoznačně došlo ke zlepšení procesního postavení obviněných V. Č. a Ing. L. V. Došlo totiž k oddálení projednání předmětné věci v hlavním líčení a případného vydání rozhodnutí ve věci samé. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatele opírající se o zásadu oficiality a právo obviněného na co nejrychlejší projednání věci s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou a mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána. S ohledem na to nepřicházel další postup navrhovaný ministrem spravedlnosti podle § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř. v úvahu a Nejvyšší soud se ve svém rozhodnutí musel omezit pouze na tzv. akademický výrok.

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)